ΠΑΝΤΙΣΡΑ
αντικαπιταλιστικη • ενημερωση

Η ΠΟΡΕΙΑ ΤΗΣ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ

Ήμασταν, είμαστε και θα είμαστε σε πορεία...

Παύλος Αντωνόπουλος, Σήφης Καυκαλάς

Αναδημοσίευση από την Εφημερίδα των Συντακτών

Μαζί στην πορεία κατά της σιωνιστικής-φασιστικής αθλιότητας που για να υπάρξει και να κυριαρχήσει έχει προϋπόθεση την ατιμώρητη εξαθλίωση και ταπείνωση ανθρώπων. Ανθρώπων που αντιστέκονται στον αποκλεισμό, στην πείνα, στις κακουχίες, στον θάνατο, στη γενοκτονία που επιχειρείται εναντίον τους

Η **«Πορεία προς τη Γάζα»** είναι ένας από τους σημαντικούς σταθμούς της αλληλεγγύης προς τον αγώνα του παλαιστινιακού λαού, που αυτές τις μέρες βιώνει έναν Αρμαγεδδώνα. **205 συμμαχητές και συμμαχήτριες** συμμετέχουμε σε αυτήν. Η πλειονότητά τους δεν είναι ενταγμένη σε κάποια πολιτική οργάνωση/συλλογικότητα. Είναι νέα παιδιά, που έχουν επιλέξει τον ωραίο και δύσκολο δρόμο αυτού του αγώνα, τη συγκεκριμένη στιγμή, παρά το όποιο κόστος αυτός μπορεί να έχει. Σκεφτόμαστε ότι θα μπορούσαν ίσως να είναι μαζί μας και νέα παιδιά που η ζωή τους έσβησε στα Τέμπη, σε εργοτάξια, σε χέρια κακοποιητών. **Ίσως**, αν δεν έπεφταν θύματα μιας εγκληματικής κρατικής αδιαφορίας και των συνενόχων της.

Συνεχίζουμε την πορεία πολλών αγωνιστών, που πριν από αρκετά χρόνια ξεκίνησαν τις έμπρακτες δράσεις αλληλεγγύης προς τον λαό της Γάζας, όπως οι εκπαιδευτικοί από ΕΛΜΕ και ΣΕΠΕ με την Πρωτοβουλία **«Ένα σχολείο για τη Γάζα».** Και δεν ξεχνάμε έναν πρωτοπόρο αυτών των δράσεων, τον **Βαγγέλη Πισσία,** με το σπάσιμο του αποκλεισμού της Γάζας από τη θάλασσα το 2008. Και πορευόμαστε χάρη και στις άοκνες προσπάθειες δεκάδων ακτιβιστών και ακτιβιστριών που αθόρυβα οργάνωσαν αυτή την αποστολή και άφησαν χώρο για συμμετοχή σε **τρεις Νοεμβριστές του ’73:** στην **Κατερίνα Παπαγκίκα, στον Παύλο και στον Σήφη.**

Μιλώντας για εμάς, όντας μέλη μιας οργάνωσης που έχει προσδιοριστικό της τη λέξη **«απελευθέρωση»,** δεν θα μπορούσαμε παρά να συμμετάσχουμε σε αυτό το εγχείρημα. Θέλουμε να είμαστε ενεργό μέρος **του διεθνιστικού αγώνα για την εθνική και κοινωνική απελευθέρωση των Παλαιστινίων.**

Σε αυτόν τον αγώνα το **«εγώ»** γίνεται ένα με το **«εμείς»**. **Έτσι** αντιμετωπίζουμε το άγχος, την αβεβαιότητα για την εξέλιξη της αποστολής, τον εντελώς φυσιολογικό φόβο για το

άγνωστο και το δέος απέναντι στη σιδερένια φτέρνα και την αιματηρή κρατική ένοπλη βία του εχθρού. Εξάλλου εμείς δεν έχουμε όπλα, παρά μόνο τη φωνή και την ψυχή μας. Κι ελπίζουμε πως κάποια μέρα **θα ηχήσουν πιο δυνατά από τις σφαίρες του αντιπάλου.**

Στην τριήμερη πορεία των 48 χιλιομέτρων στην έρημο, από το λιμάνι του **Ελ Αρίς** του Σινά προς τη συνοριακή διχοτομημένη πόλη **Ράφα,** θα μας ενώνουν και θα φτερώνουν τα πόδια μας οι ιστορίες, **τα τραγούδια μας** εκείνα που δημιουργήθηκαν μέσα από τις **ελπίδες για μια δίκαιη κοινωνία.** Δεν είμαστε ήρωες. Είμαστε και τώρα, όπως και νέοι και νέες της γενιάς μας στην εξέγερση του Πολυτεχνείου το ’73, άνθρωποι που είναι **«εκεί»** που **«πρέπει», «όταν» «πρέπει»,** γιατί **«έτσι» «πρέπει».** Και αυτό το **«πρέπει»** το καθορίζουν η συνείδηση και η ψυχή της καθεμιάς και του καθενός μας.

Και αυτά δεν έχουν επώνυμο ούτε ιδιοτέλεια ούτε σκοπούν στον εμπλουτισμό κάποιου πολιτικού βιογραφικού, που περιμένει κάποια μελλοντική εξαργύρωσή του. Ήμασταν, είμαστε και θα είμαστε σε μια πορεία απελευθερωτικής αλληλεγγύης που έχει ένα και μοναδικό όνομα: **Αξιοπρέπεια**.

Σε αυτή την πορεία θα μας συνοδεύει και η αγωνία των συγγενικών μας προσώπων που αφήνουμε πίσω. Το ξέρουμε ότι η καρδιά τους χτυπάει στον παλμό των βημάτων που κάνουμε. Είναι μαζί μας και είμαστε και μαζί τους. Η φυσική απουσία μας όμως θα γίνεται καθημερινή παρουσία στον δρόμο μας. Θα είναι και αυτοί μαζί μας.

Μαζί στην πορεία κατά της σιωνιστικής-φασιστικής αθλιότητας που για να υπάρξει και να κυριαρχήσει έχει προϋπόθεση την ατιμώρητη εξαθλίωση και ταπείνωση ανθρώπων. Ανθρώπων που αντιστέκονται στον αποκλεισμό, στην πείνα, στις κακουχίες, στον θάνατο, στη γενοκτονία που επιχειρείται εναντίον τους.

Στα σκελετωμένα σώματα, στα δακρυσμένα μάτια των αποκλεισμένων της Γάζας που δεν προλαβαίνουν να θάψουν τους νεκρούς τους, βλέπουμε και
τους υπαίτιους που τα προκαλούν. Δεν είναι μόνο το φρικώδες κράτος του Ισραήλ που είναι το «μαύρο χέρι» που κρατάει το όπλο. Είναι και όσοι το εξοπλίζουν, αυτοί που βάφουν τα χέρια τους με αίμα. **Οι ΗΠΑ, η Ε.Ε., το ΝΑΤΟ** -τα κλαμπ των πολεμοχαρών τραπεζιτών και εμπόρων τους- αλλά και η σιωπή, δηλαδή η αδιαφορία-υποκρισία όσων καπιταλιστικών κρατών -μαζί και του ελληνικού- δεν καταδικάζουν έμπρακτα το κράτος-δολοφόνο. Εκείνο που περιφρονεί χλευαστικά το στοιχειώδες αστικό διεθνές δίκαιο.

Είναι όσοι εξοπλίζουν τάγματα δωσιλόγων στην περιοχή, όπως η περιβόητη συμμορία Αμπού

Σαμπάμ, κάνουν πλιάτσικο και πουλάνε στη μαύρη αγορά όποια διεθνή ανθρωπιστική βοήθεια φτάνει στην περιοχή, όσοι έχουν καθηλώσει τα χιλιάδες φορτηγά που τη μεταφέρουν στη Χερσόνησο του Σινά. Είναι όσοι χτυπάνε στις χώρες τους τις διαδηλώσεις υπέρ της Παλαιστίνης, που αποκλείουν από τον δημόσιο λόγο όσους καταγγέλλουν τις θηριωδίες κατά του λαού της, όσοι συκοφαντούν και σπιλώνουν τους υπερασπιστές της ελευθερίας του.

Σπέρνουν όμως ανέμους και θα θερίσουν θύελλες. Η Γάζα είναι σύγχρονο **«αλωνάκι της λευτεριάς»,** όπως αποκαλούσε το πολιορκημένο Μεσολόγγι ο Διονύσιος Σολωμός. Εμείς έχουμε Χρέος απέναντι στους «Ελεύθερους Πολιορκημένους» της Γάζας να δείξουμε με τις πράξεις και τον λόγο μας ότι από τη «μικρότητα του τόπου και τον ασύντριφτο κύκλο που την έχει κλεισμένη» θα βγουν οι «Μεγάλες Ουσίες» της Ανθρωπότητας: η Ελευθερία, η Αξιοπρέπεια, η Δικαιοσύνη, η Αγάπη. Κοντολογίς, **η κοινωνία των ανθρώπων,** που έλεγε ο Μαρξ.

Η πορεία μας μπορεί να αναχαιτιστεί. Δεν θα σταματήσει όμως ποτέ μέχρι να ελευθερωθεί η Παλαιστίνη, μέχρι να απελευθερωθεί η Ανθρωπότητα. Η **Πρωτοβουλία March to Gaza** ήρθε για να μείνει, κι αυτό θα το αποφασίσει, όπως όλα τα ζητήματα, το **«εμείς».**

* Μέλη της Πρωτοβουλίας March to Gaza και της Κομμουνιστικής Απελευθέρωσης